

[Aksel Larsen.]

givelse af, hvad der forhandles i Retsmøder, der holdes for lukkede Døre, er forbudt. Personer, der har faaet særlig Tilladelse til at overvære et Retsmøde, som holdes for lukkede Døre, maa ikke give Meddelelse om Forhandlingerne til nogen, hvem Adgang til at overvære det paagældende Møde ikke har været tilstillet. Overtrædelse af dette Forbud straffes med Bøde fra 200 Kr.“

Det tilføjes, at der kan dispenseres fra denne Bestemmelse, hvis Dørene bliver lukket udelukkende af Hensyn til den offentlige Ro og Orden, ellers ikke.

Paragraffen er i sin Formulering fuldkommen utvetydig. Hverken dens bogstavmæssige Indhold eller dens Formaal kan bortdiskuteret. Dette er ikke tilladt for nogen som helst, som overværer et saadant Retsmøde eller i Embeds Medfør faar Kendskab til, hvad der er foregaaet, at meddele noget som helst om, hvad der er foregaaet, til Personer, der ikke har overværet Retsmødet. Jeg vil jo dog antage, at hele den Del af den danske Befolkning, der læser Aviser — det er vel over 3 Millioner —, maa høre til den Kategori, der ikke har overværet Retsmødet.

Jeg bliver opmærksom paa, at Taletiden kun er 15 Minutter for Motivering af en Forespørgsel i første Omgang, hvad jeg tidligere burde have været opmærksom paa. Jeg beklager, at jeg derfor ikke er i Stand til at fremkomme med hele Motiveringen for min Forespørgsel. Jeg vil kun ganske kort sige, at jeg finder Justitsministerens 2den Erklæring fuldkommen ulovmedholdelig i sin Begrundelse. Justitsministeren begrunder sit hovedsagelige Argument med, at Dørene blev lukket af Hensyn til Vidnerne, men det er ikke rigtigt; de blev lukket af Hensyn til Sædeligheden og ikke af Hensyn til Vidnerne, rent bortset fra at selv om de var blevet lukket af Hensyn til Vidnerne, gav det ingen Ret for Justitsministeren til at offentliggøre, hvad der var sket i det lukkede Retsmøde. Videre, at efter Erklæringer af Læge Gundtofts Forsvarer saa vel som Statsadvokaten for Nordjylland, er de Ting, der fremdrages i Justitsministerens første Redegørelse, overhovedet ikke behandlet eller omtalt i Landsrettens Forhandlinger for lukkede Døre i Aalborg og heller ikke i Domsforhandlingen, der foregik for aabne Døre. Derimod synes de behandlet under Forundersøgelsen, men Anklagemyndigheden har tillagt disse Forhold saa ringe Vægt, at man overhovedet ikke har fremdraget dem. Saa vidt jeg kan

se, er der et enkelt Tilfælde, der maaske har været nævnt, men der har en af de Kvinder, der er ført som Vidne, og som citeres i Rigsadvokatens af Justitsministeren offentliggjorte Redegørelse, frafaldet sin Forklaring fra Forundersøgelsen.

Jeg anser ikke den Forespørgsel, jeg indbragte den 5. Marts, for besvaret gennem Justitsministerens Erklæring Nr. 2 og tillader mig derfor paa ny at bede om en Redegørelse for Justitsministerens Bevæggrunde til Udsendelse af Erklæringen og for dens Lovmedholdelighed. Jeg tilføjer, at jeg anmoder Justitsministeren om, hvis det er ham muligt, i hvert Fald ikke at bevæge sig saa langt ud, at han kommer i Konflikt med Ungdomsorganisationernes Udvalg om Kamp mod Smudslitteraturen, og beder i øvrigt Justitsministeren lovmæssigt begrunde sin Offentliggørelse af en Beretning om, hvad der skal være sket i et lukket Retsmøde. Jeg spørger endvidere Justitsministeren, om han mener, at en Paastand om Uterlighed er tilstrækkelig Retfærdiggørelse for den over Læge Gundtoft afsagte strenge Dom, der udelukkende begrundes med Overtrædelse af Straffelovens § 242, § 158, jfr. § 23 om Svangerskabsafbrydelse, og Forledelse til falsk Forklaring samt Overtrædelse af Lægelovens § 18, men som ikke paa nogen Maade begrundes med uterligt Forhold.

Justitsministeren (Steincke): Jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til i alt 5 Citater.

Næsten enhver Sag, selv den mest tragiske, har sine komiske Momenter for den, der er i Besiddelse af Humor, og hvad er vel bedre egnet til at kalde paa Smilet, selv i Dag, end at se, at det er Repræsentanten for det organiserede Had og for Voldspropagandaen her i Verden, det kommunistiske Partis Ordfører, der netop stiller denne Forespørgsel. Det er ikke alene komisk, men det er latterligt, fordi man ved, at Demokrati, Parlamentarisme eller offentlig Moral er dette Parti revnende ligegyldigt, idet Partiet kun vil udnytte Parlamentarismen til Fremme af den internationale Revolution. Eller er maaske Rundskrivelsen fra den kommunistiske Internationales Exekutivkomité af 1. September 1919, til hvilken Rundskrivelse Kominterns Ledere henholdt sig saa sent som i 1935, ikke længer gældende? Gaar Kommunerne ikke længer „ind i Parlamentet for at faa dette Maskineri i deres Hænder, for at hjælpe Masserne bag Parlamentet med at sprænge dette i Luften“? Er Kommunerne